

Anders Nielsen: Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) har Ret i, at han paa Forhandlingernes første Trin hævdede Ønskeligheden af at sætte Grænsen ved den økonomiske Evne hos de vedkommende, men det er lige saa rigtigt, at det ærede Medlem har indvilget i til Slutning, at der afgik en Skrivelse af den Ordlyd, som vi hørte den højtærede Finansminister oplæse. Jeg skal ikke bruge flere Ord om den Ting. Jeg nævner kun Sagen, som den er, og appellerer til samtlige øvrige Finansudvalgsmedlemmers Vidnesbyrd i saa Henseende. Altsaa et af to: Enten foreligger der her et Brud paa Aftaler, klart truffene i Udvalget, eller ogsaa har jeg begaaet et Falsum ved Fremsendelsen af min Skrivelse.

Jensen-Sønderup: Jeg vil blot sige, at jeg husker ikke fejl, naar jeg oplyser, at Skrivelsens Ordlyd i Koncept blev læst op, saadan som den er her, og der blev da af et Medlem i Finansudvalget — det ærede Medlem kan, hvis han har Lyst til det, selv attestere Rigtigheden af det — forlangt en Tilføjelse om, at det skulde udtrykkeligt henstilles til Finansministeren, at Stillingen overfor Veteranerne fra 1864 gav sig Udtryk i de Lovforslaget ledsagende Bemærkninger. Altsaa hele Skrivelsen med Undtagelse af det sidste Punktum er læst op i Finansudvalget. De Herrer Socialdemokrater have siddet i Finansudvalget og have hørt Skrivelsen med Undtagelse af det sidste Punktum. Der blev den Gang svaret, at Skrivelsen skulde efter den Anledning, som det ærede Medlem havde givet, faa den ønskede Tilføjelse.

Anders Nielsen: Tilfældig udviser selve Aftrykket i Kopibogen den Fremstillings Rigtighed, vi nu hørte, idet Svarskrivelsen er affattet paa Grundlag af Finansudvalgets Forhandlingsprotokol, hvori der ikke er indgaaet den Tilføjelse, som nu omtaltes. Da Skrivelsen var renskrevet af Finansudvalgets Sekretær i Bureauet, tilføjede jeg med min egen Haand denne Slutningsbemærkning, hvilket kan ses deraf, at der er to Haandskrifter i Skrivelsen.

Finansministeren (Vilhelm Lassen): Vi have altsaa nu af Finansudvalgets Formand faaet bekræftet, hvad der naturligvis er den givne Ting, at den Skrivelse, jeg oplæste før, rigtigt gengav, hvad der var Finansudvalgets Mening. Det er ganske rigtigt, hvad det ærede Medlem for Køben-

havns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) sagde, at han til at begynde med spurgte, om det ikke var nok saa rigtigt at indskrænke sig til dem, der vare trængende. Men da jeg udtrykkelig lod ham forstaa, at det var jeg ikke stemt for, og at Lovforslaget, hvis det kom frem, vilde komme til at omfatte alle, havde jeg den største Grund til at antage, at naar jeg modtog denne Skrivelse, var det ærede Medlem enigt med mig. Ja, jeg vil sige, at selv om Skrivelsen ikke udtrykkelig havde fremhævet dette Punkt, vilde jeg endda mene, at jeg kunde gaa ud fra, at det ærede Medlem havde givet efter paa dette Punkt, thi han forstod vistnok paa mig, at jeg var meget bestemt paa ikke at ville sætte dette Skel, idet jeg allerede den Gang i Finansudvalget fremhævede den Bitterhed, Skellet havde vakt i 1898, og hvor lidt der havde været at tjene paa det, fordi det, som sagt, kun var $\frac{1}{16}$ af dem alle, man havde kunnet lade udenfor Rammen af de trængende.

Det lyder ogsaa noget underligt at høre det ærede Medlem bruge saa bitre og skarpe Ord om denne Betegnelse, en „Hædersgave“, naar vi erindre, hvad jeg allerede gjorde opmærksom paa ved første Behandling, at det ærede Medlem selv i 1898 har kaldt et lignende Forslag: Forslag til Lov om en Hædersgave til Krigerne i Treaarskrigen. (K. M. Klausen: Det var ikke det samme!) Det var et ganske lignende Forslag. Det gik ud paa at yde en Jubilæumsgave paa 100 Kr. til hver Deltager i Krigen. (K. M. Klausen: Ikke livsvarig!) Nej, men det er vel ikke mindre en Hæder at have været med i Treaarskrigen, fordi man kun skal have en Gave een Gang, end fordi man skal have en Gave hvert Aar. Det ærede Medlem vilde i 1898 hædre de Folk, der havde været med i Krigen, og nu, siger han, have de gjort en Gerning, der ikke opfordrer til at hædre dem. Det synes der ikke at være ret megen Mening i.

Og saa vil jeg endnu en Gang sige, at det er ret forbavsende, at det ærede Medlem kan blive ved at tale om at bortødsle disse mange Penge ved dette Forslag, thi det ærede Medlem maa vide, hvis han virkelig har gennemgaaet Sagen i 1898, at noget saadant vil der slet ikke blive Tale om. Det bliver overordentligt lidt, der ved hans Forslag kan spares. Han siger: Det er dog for galt at give livsvarige — og han sætter Streg under livsvarige — Hædersgaver til velhavende Folk. Det livsvarige er det ikke værd at lægge saa